

Псетата, щомъ го видѣха, залаяха още по-силно. Каракачантъ се хвърляше по двора като бѣсенъ.

Овчарьтъ приближи вълчата колиба, но вътре нѣмаше никого. Той колѣничи и издърпа синджира — нийкой! На края висѣше вжето, развързано. Навѣрно отъ дърпане или съ кракъ, вълкътъ бѣше разхлабилъ вжзела и избѣгалъ. Овчарьтъ стана, озърна се, но опитния му погледъ привлече нѣщо странно. Стори му се, че въмѣсто подъ стрѣхата, стадото стои на открито, посрѣдъ кошарата. Погледна презъ прѣтитѣ — вѣрно, така е.

Овчарьтъ се затича навътре, гоненъ отъ зло предчувствие. Но щомъ откряна заснѣжената врата, нѣщо черно го блъсна силно по краката, едва не го повали, и изчезна въ мрака. А вътре предъ очитѣ му се откри страшна картина: на земята лежаха повече отъ двадесетъ овце — изтърбушени и съ прегризани грѣкляни.

Отъ тази нощъ вълкътъ изчезна. Измина зимата, настѣпи нова пролѣтъ; само мълвата не угасна, напротивъ — разгаряше се съ всѣки день. Всички разказаха, че по гората броди страшенъ вълкъ съ желѣзенъ нашийникъ на гърдитѣ. Той бѣше по-хитъръ отъ другитѣ — неуловимъ и коваренъ. Измамваше и хора и псета, налиташе посрѣдъ бѣлъ день стадата и отвлѣчаше каквото пожелае. А влѣзѣха ли псета въ борба съ него — явна смъртъ ги чакаше. Така една нощъ погина и безстрашниятъ Каракачанъ. И Калъ овчарьтъ прокле деня, въ който бѣ решилъ да въведе вълкъ въ стадото си.

